Eg

SR®

141

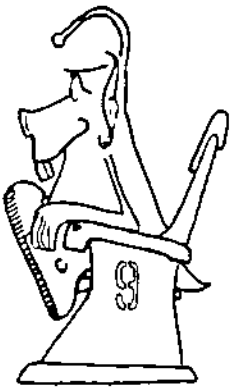
RUDÁ SONJA

Ilustrace na obálce i uvnitř čísla
Petr Sůkeník

SVĚTELNÉ ROKY - filmově-reportážní magazín pro problematiku SF. Vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Veškerá autorská práva vyhrazena. Výhradně pro soukromou potřebu odběratelů. Zdarma. Číslo bylo dáno do tisku 22.5.1988. Vyšlo v létě 1988. Náklad 11 výtisků. © RSR 1988

originální název: RED SONJA
země vzniku : USA
kamera :
scénář : Clive Ektor na motivy povídek R.E.Howarda
triky :
hudba : Ennio Morricone
produkce : Dino De Laurentiis
režie : Richard Fleischer
hrají : Brigitte Nielsenová, Arnold Schwarzenegger, Sandahl Bergmanová, Paul Smith, Ernie Reyes jr.
rok vzniku : 1985

Dva filmy o Connovi, statném barbarovi, cestujícím po světě ovládaném mečem a magií, byly všude, kde se promítaly, přijaty znamenitě. Tyto fantastické báje psané hlavně R.E.Howardem, jedním z klasiků weird fiction, píšícím na přelomu 20.a 30. let, dnes prožívají svou renesanci na plátnech. Svůj podíl na tom má také ideální představitel Cymeřana Arnold Schwarzenegger, kulturista, ale i velmi nadaný herec.

Producent filmů o Conanovi, Dino De Laurentiis usoudil, že by nebylo marné vyzkoušet "ženskou verzi", čili ženu-bojovnici, která by si v ničem nezadala s muži. Takto vznikl projekt "Rudé Sonji". Režie byla svěřena Richardu Fleischerovi, který režíroval již jeden z filmů o Conanovi a to "Conan-The Destroyer" (Conan Ničitel). Titulní role byla svěřena původem dánské modelce Brigitte Nielsenové a partnerem je jí samozřejmě Arnold Schwarzenegger, který v tomto díle nosí zvučné jméno Kalidor.

Stmívalo se. Slunce klesalo za obzor a v úzkém údolí ohraničeném skalami a lesy pomalu uhasínaly plameny, které strávily kdysi mohutná stavení. Přestože plameny požáru již bojovaly o svůj krátký, ale zhoubný život z posledních sil, stále dostatečně ozařovaly své okolí a listy na stromech řídkého lesa, v nichž v každém se odrážel kouzelný i hrůzný obraz, vytvářely celé scéně fascinující pozadí.

Kolem hořících stavení leželo ve spadaném listí několik nehybných těl. Kejdál od požáru leželo tělo krásné dívky v kožešém kabátci,sahajícím do půli stehen a v pase sepnutém opaskem z černé vyčišťované kůže.Dlouhé,skoro do pasu sahající vlasy měla rozhozeny po tlejícím listí,obličej zabořený do země.Přestože nejevila známky života,nebyla na rozdíl od ostatních mrtvá.V potemnělé mysli se objevila slabá jiskřička a pomalu sílila.Po chvíli sice pohasla,ale to již se objevila o kousek dál nová jiskřička .. a pak ještě jedna.Obě rostou,sílí a září stále jasněji.Dívka,ač stále nehybná,si pomalu začala uvědomovat svou existenci.Jediný pocit,který ovládal ono již existující tělo však byla bolest.Velká bolest,která se tříštila do několika menších,z nichž každá oznamovala otupělému vědomí existenci jedné části těla.

Bolest však byla pomalu přehlušována voláním,které bylo slyšet i v těch nejzapadlejších koutech dívčina vědomí.Volání se ozývalo znova a znova a pomalu překryla bolest dopesud ovládající celé tělo.

"Sonjo!"

"Sonjo!"

Dívka pomalu otevřela oči a nadzvedla se na loktech.Daleko před sebou, před černou stěnou,tvořenou kraj.ou lesa spatřila podivnou světélkující mlhu,která jakoby pomalu nabírala obrysy lidského těla.Volání neustávalo a Sonja byla právě tímto voláním neodolatelně přitahována k té zvláštní mlze před ní.Vstala a trochu nejistě,vráceravě krčela k záhadnému úkazu, který se nyní vznášel několik centimetrů nad zemí.

"Sonjo!" oslovila ji mlha,která již nabyla zřejmých lidských tvarů i když stále poloprůsvitných a zamlžených,když se zastavila na tři kroky před ní a pohlédla vzhůru.

"Sonjo!Tvůj osud se mění.Tvé štěstí je nyní hluboko.To královna Gedren, vládkyně v království Věčné temnoty zničila tvůj klid a štěstí rodného krbu.Prolila krev tvých rodičů,nenarozenců,tebe její vojáci pošpinili..." Sonja se rozpomínala a z hlubin duše znova vystřelovaly ty strašné vzpomínky.Znovu vidí smrt svého bratra,probodnutého zezadu právě v okamžiku, kdy napínal svou skvělou kuši,znova vidí zakrvavená těla svých rodičů, znova vidí krutý obličej ženy,která vojáky vedla.Navždy si ji bude pamatovat,všude ji pozná,protože ji sama poznačila na tváři ostrým hrotem kyje, který strhla z jejího sedla,když se na okamžik vytrhla ze sevření drsných vojáků,znova vidí cítí zpocená těla žoldáků,kterým se nedokázala ubránit.

"...tvůj život bude nyní poznamenán pomstou,neboť jedině smrt Gedren může odčinit tento zločin a jedině pomsta obnoví klid v duši tvé i duších tvých drahých,kteří zaplatili životem.Ke své pomstě budeš potřebovat mocnější sílu než jen touhu po pomstě,protože Gedren vládne kouzelnými silami.Její kouzla jsou zlá a mocná.Ty proto budeš obdařena silou,která ti pomůže a která tě ochrání před Gedren i jinými nepřáteli."

Z mlhy se vynořil meč a dotkl se Sonji.Neznámý pocit zaplavil její duši a zmocnil se těla.V překvapeném,děkovném i přijímavém gestu vztáhla ruce k nebi.

Obzor byl téměř pustý a slunce ozařující nekonečnou step dlouho marně

hledalo někoho,kdo by vděčně přijal jeho hřejivépaprsky.Nakonec jej našel v osamělém jezdci,který se v nekonečné stepi ztrácel jako kapka v moři. Na první pohled však bylo vidět,že tato přirovnání platí pouze v poměru ke stepi.Mezi lidmi bylo téměř nemožné si jej nevšimnout.A právem,neboť jeho postava oděná do kožené vesty zdobené stříbrem a pevných rovněž kožených kalhot byla hrou svalů.Dlouhé vlasy měl sepnuté čelenkou a tváří,ve které se nepohnul ani sval,věnčily jiskrné,bystré oči.Z naprosté jistoty,se kterou vedl svého koně napříč stepí,bylo zřejmé,že zná cíl své cesty,a že má naspěch.

Když konečně spatřil v dálce prepast táhnoucí se až k obzoru, nasměroval koně mírně stranou a pobídl jej k rychlejšímu cvalu.U srázu na něj však čekalo nepříjemné překvapení.Most,který spojoval obě strany,byl zničen a jeho trosky byly nehybně zaklíněny mezi skalisky.Aniž by mu obličejem prolétl jediný stín nebo záchvěv nevole otočil koně a vyrazil podél prudkého,kolmého srázu.

V téže době začal nedaleko od zničeného mostu,v kruhovitém kamenném chrámu,obřad.Kněžky oděné v bílá roucha,s velkými meči v rukou stály rozestoupeny ve dvou kruzích kolem mramorových poloválců mezi nimiž na kovovém podstavci spočíval podivný ,zářivě zelený předmět ve tvaru koule.Měl asi 30 centimetrů v průměru a byl poset drobnými ostny.I když spočíval na podstavci nehybně,vyzařovala z něj síla a magická moc.Ve stínu,u vchodu do svatyně,stála hlavní kněžka se svými družkami.Lišila se od nich svým šatem,který byl lehounce růžový a posázen byl drahokamy.I když měl obřad již začít,ženy ještě váhaly...

"Varno,kde je Velký Lord?Dorazil již?"

"Ne."

"Musíme začít bez něj i když se slavnosti chtěl velice zúčastnit."

Hlavní kněžka pokčila rameny a vkročila do sálu osvětleného mnoha pochodněmi a také otvorem v kopuli,kudy dovnitř proudilo sluneční světlo.Velkým krokem,ze kterého vyzařovala důstojnost,přistoupila k zářící kouli na kterou také dopadaly sluneční paprsky z otvoru ve střeše a majestátným gestem vztyčila ruce.V pravé držela krátký ,palcát připomínající,předmět posázený diamanty.

"Všemohoucí,"zvolala pojednou a ozvěna pod kopulí její zvolání několikrát opakovala,stejně jako další slova pronášená zvučným hlasem za naprostého ticha.Všechny zúčastněné kněžky napjatě sledovaly průběh obřadu a tak jim unikl dusot kopyt a šramot pronikající stěnami.Nemohly proto tušit nebezpečí,které měly doslova a do písmene za zády.

"...a že talisman,který je příliš mocný a příliš nebezpečný pro náš svět, uvěznímě ve věčné tmě,kam nedopadne slunce jas a kde nouškodí ničemu co rukou boží stvořeno bylo..."

Těžkooděnci,kteří obklíčili svatyni a nyní šplhali po stěnách chrámu již byli skoro nahoře u otvoru,kterým dovnitř pronikalo světlo.

Hlavní kněžka vlezila do otvoru v jednom z poloválců předmět,který se ukázal být klíčem K uzavření studny.Obě části válce se daly do pohybu a začaly talisman zakrývat.

Právě v tom okamžiku nahoře,u otvoru,jeden z vojáků,ozdobený náčelnickými znaky vytáhl z kožešinového kabátcentře nabroušenou hvězdici,pozdržel ji a pak ji vrhl do otvoru.Hlavní kněžka tlumeně vykřikla,vztyčené ruce se zachvěly a pak se zhroutila k nohám svých družek.V hrudi měla hluboce zabořenou hvězdici.Růžové roucho začalo rudnout.Než se překvapené ženy stačily vzpamatovat vtrhli vojáci do svatyně.Rozpoutal se boj.Posvátné ticho bylo přehlušeno řinčením zbraní,a hlukem zápasu.Kněžky své zbraně

ovládaly znamenitě a brzy začaly získávat převahu.Vojáci překvapení jejich kouzelnatým odporempomalu ustupovali zpět k bráně.Země se pokryla mrtvými i raněnými.Mrtví však měli drtivou převahu.

V okamžiku,kdy poslední živý voják opustil půdu svatyně brána se zavřela a kněžky zasunuly těžkou,pevnou závoru.Zdálo se,že je dobojováno,ale v témže okamžiku zadunělo na podlaze lana a po nich se začali spouštět do svatyně další válečníci.Byla jich mnoho a statečné ženy brzy začaly ztrácet dech.Jedna po druhé klesaly pod smrtelnými ranami ostrých,těžkých mečů.

Nestrvalo dlouho a bylo po boji.Svatyně se naplnila vojáky v černých kůžích,těla mrtvých pokrývala podlahu a tři nebo čtyři přeživší ženy stály v pevném sevření vojáků u jedné ze stěn.Do svatyně vstoupila žena se zlatou maskou přes pravou tvář.GEDREN!

Přistoupila k zavíracímu se poklopu a vytáhla klíč.Pohyb ustal a po chvíli se obě části poklopu začaly opět otevírat.Na talisman opět dopadlo slunce a slabá,zelená záře opět zalila okolí talismanu.Královna byla fascinována.S pyšným a vítězoslavným úsměvem,okouzleně hleděla na čarovnou kouli.

"Dotkni se jí!" obrátila se k jednomu z vojáků.Ten přistoupil ke kouli, chvíli váhal a pak rázně přiložil dlaň k povrchu talismanu.Než si stačil něco uvědomit,jeho tělo se rozzářilo zeleným světlem a za zvuku podobnému hřmotu zmizelo.Svatyní zašumělo.

"A teď ty!"obrátila se Gedren k jedné z dívek své družiny.Dívka vytřeštila oči,ale nepohnula se.

"Dělej,je to rozkaz!"Dívka se roztřásla a pomalu a hrůzou vytřeštěnýma očima přistoupila k zářící kouli.Snad stále čekala,že královna svůj hrůzný a nesmyslný rozkaz odvolá.Ta však mlčela a napjatě dívku sledovala.Její ruce už se blížily ke kouli.Chybělo pár centimetrů.Zarazila se.Neupeslechnout rozkazu královny se rovnalo smrti a tak zavřela oči a spustila konečky prstů na povrch strašné koule.

Nic!Po chvíli dívka oči otevřela,ale stále ještě nevěřila,že se jí nic nestalo,že stále ještě žije.Gedren se rozesmála vítězoslavným ale i zlomyslným smíchem,ve kterém bylo cítit stepxý úlevy.

"Takže je to pravda,Talismanu se může dotknout pouze žena."Vzrušeně přistoupila ke kouli a objala ji oběma rukama.

"S jeho pomocí nyní ovládnu svět!"

Vojáci,upřeně sledující dění kolem talismanu si nepovšimli stínu,který nevědomky vrhala Varna,jediná z kněžek,která unikla zkáze a nyní stála skryta za mohutným sloupem.Neodvažovala se pohnout a pozorně sledovala dění ve svatyni.

Gedren tam právě přikazovala svým vojákům aby odnesli talisman umístěný ve speciálních nosítcích.

"Co s nimi?" zeptal se náčelník a hlavou pokývl ke skupině zajatých žen.

Gedren se pohrdlivě usmála a hlavou ukázala na otvor po talismanu.

"Ukaž jim jaký osud chtěly připravit mocnému talismanu."

Nic jim nemohlo pomoci.Jedna po druhé byly shazovány,zuřivě se bránící, dolů do temného otvoru .Dva vojáci mezitím začali prohledávat svatyni. Varna ukrytá za jedním ze sloupů chvatně přiskočila ke stěně,kterou měla za sebou a začala hledat tajný východ o kterém věděla,že musí být právě v místech kde stála.Byl tam.Brzy se jí povedlo východ otevřít.Mohutný kamenný kvádr se dal do pohybu a Varna vyběhla ven.Pustila se k lesu,kde se chtěla ztratit.Vojáci však brzy její útěk objevili a pustili se za ní. Její bílé šaty byly pro vojáky spolehlivým vodítkem a tak jí byli brzy v patách.Neztratila je ani když se vnořila do křovin,protože její šaty ji opět prozradily.

Rychle se prote křovinami predrala a zastavila se před prudkým srázem, který tvořil jednu ze stěn hlubokého kaňonu.Bylo přes něj natažena pevné lane.Ohlédla se,pak se zavěsila na jeden z háků,kterými se přes hlubinu dopravovala břemena a odrazila se.

Vejáci se na okraji srázu objevili v okamžiku,kdy dorazila do poloviny své vzdušné cesty.Strhli z ramenou samostříly,nasadili šípy a začali střílet.Nebyle jednoduché zasáhnout,ale přesto se to jednomu z pronásledovatelů podařilo.Varna zasažená do zad vykřikla,ale nepustila se.V tomtéž okamžiku se na druhé straně kaňonu objevila mohutná postava muže,kterého jsme poznali při jeho cestě stepí.

Když se zasažená kněžka přibližila k okraji srázu rychle ji zachytil těsně před tím,než se mohla zřítit dolů,protože zraně ní způsobené šípem byla vážnější,než se zdálo,a vzalo jí veškerou sílu.Na laně se držela spíš silou vůle a i ta ji právě opustila.Opatrně ji opřel o nedaleký strom,odlomil zbytek šípu asi na dlaň od těla a potom prudkým pohybem,ale tak, aby to bolelo co možná nejméně,vytrhl zbytek hluboko zabořený do těla. Vysílená žena již neměla sílu ani na to aby vykřikla.Jen potichu zasténala.

Když se chystal zakrvavený zbytek šípu odhodit,něco ho znepokojilo.Zpozorněl a v příštím okamžiku bez jakékoliv přípravy prudce vymrštil svůj meč vzhůru.Veják v černém kožešinovém kabátci ani neměl čas překvapeně vykřiknout,neboť mu meč zespodu roztal lebku.Ještě než jeho tělo dopadlo k zemi,objevili se další a zaútočili na nečekaného ochránce pronásledované ženy.Ten se ukázal jako velmi zdatný bojovník a zanedlouho si získal v nerovném boji převahu.Při pohledu na jeho postavu se zaskvěla otázka, zda boj on sám proti čtyřem je nerovným bojem a pokud ano tak pro koho. Jeden po druhém padali pronásledovatelé do trávy s hroznými ranami.Poslední útočník se rozmáhl,ale nešikovně si přitom odkryl hlavu.Jeho svalnatý soupeř mu ji jediným pohybem uťal tak prudce,že vylétla do výšky a zapadla o kus dál do křoví.

Nebezpečí bylo zažehnáno.

Vítěz,který se při boji ani nezadýchal se sklonil nad raněnou.Její obličej byl bledý a pokrývaly jej kapičky potu.Bylo to vážné.

"...Talisman byl ukraden...za třináct dní.....zkáze..."vyráželo ze sebe přemáhajíc bolest.Opatrně ji podepřel,aby se jí lépe dýchalo.

"...musíš najít mou sestru a přivést ji ke mně.Musíte najít talisman... ...musíte zachránit svět..."

Šinkot zbraní se ostře odrážel od kamenných zdí,které obklopovaly kruhové cvičiště.Na vyvýšeném podiu seděl na prostém,ale pohodlném sedátku.velmistr školy a se zalíbením sledoval závěrečný boj svých dvou nejlepších žáků.

Obrana,výpad,obrana.Statný bojovník asijských rysů se houževnatě bránil, Jeho pohyby bylyjistě,ale přesto pomalu,krok za krokem,ustupoval.A pak zrovna v okamžiku kdy se chystal zaútočit byl odzbrojen tak mistrně,

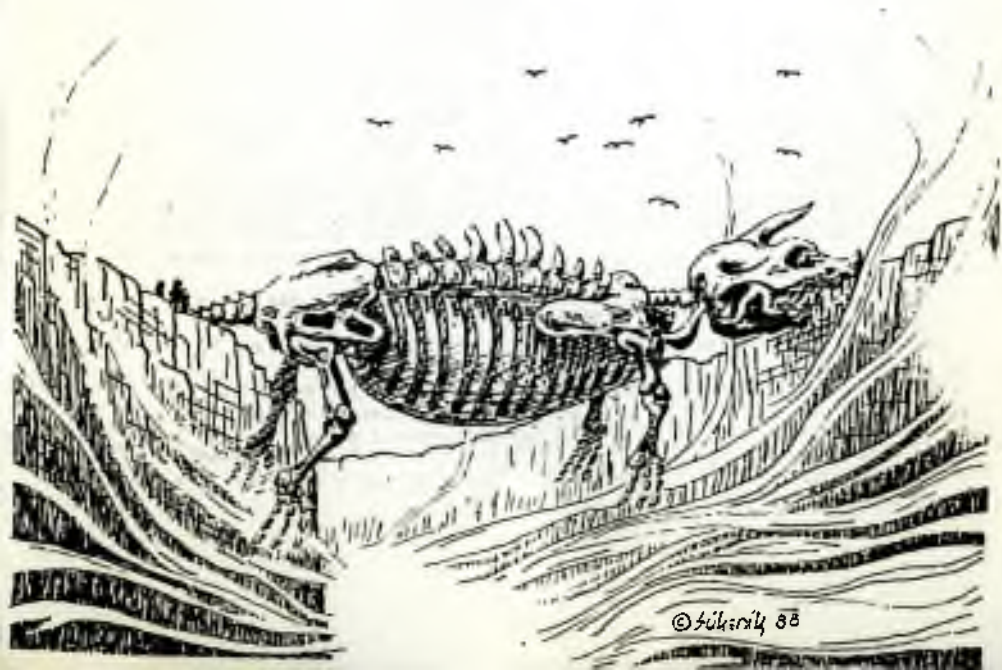
že překvapeně otevřel ústa a jeho zbraň dopadla na zem dobrých deset step od něj.
"Výborně!" usmál se velmistr"Už sse Sonje naučila vše,co se bojovník může naučit a naše škola ti již nic více poskytnout nemůže.A to,co jsi se naučila,jsi zvládla rychleji než všichni ostatní naši žáci.Blahopřeji ti."
Sonja,neboť to byla skutečně ona,kdo tak mistrně odzbrojil mrštného a podle slov velmistrů jednoho z nejlepších žáků školy,poděkovala lehkou úklonou,ale vzápětí odmítavě trhla rameny,když její odzbrojený soupeř rozpřáhl ruce k přátelskému objetí.Když zpozoroval její odmítavé gesto jen se uklonil a šel si pro zbraň.Velmistr vstal ze svého křesla a přistoupil k Sonji.Znova ji pochválil a pak se na ni usmál:"Nesmíš tak nenávidět muže.Jednou bys toho mohla litovat."
Sonja pokrčila rameny.Vrahové a násilníci ve službách královny Gedren byli stále příliš živým snem."Ale já mistře nenávidím všechny muže stejně," a dál ze sebe chrlila slova obhajoby i obžaloby.Velmistr jen přikyvoval a po Sonjiných posledních slovech se jen usmál:"Před třiceti lety by ta pro mě byla lichotka,která by mě přivedla do varu,Dnes ti však mohu jen říct,že na svůj postoj k mužům bys mohla jednou doplatit."
Pomalu došli až ke kovárně.Velmistr jí pokynul,aby vstoupila a ukázal na řadu mečů opřených o stěnu.Vyzval dívku aby si jeden z mečů vybrala.Úklonou poděkovala a vykročila podél stojanů.
"Sonjo!"
Známý hlas jakoby vycházel jakoby odnikud a ona najednou věděla.Klidně přistoupila k jednomu meči a vytáhla jej z podstavce.Byla to krásná zbraň a blyštěla se na slunci jako démant.
"Dobře jsi si vybrala.Je to ten nejlepší meč,který byl v naší dílně kdy vyroben."schválil velmistr její volbu.
"Sonjo!"
Neznámý hlas tentokrát vycházel z viditelného místa.Pomalu vyšla před kovárnu.Z krásného,statného koně,který neklidně postával před kovárnou na ni promluvil dlouhovlasý,statný,na první pohled bojovník.
"Jmenuji se Kalider.Tvá sestra Varna byla raněna při přepadení svatyně. Pospěš a následuj mne."
Sonja se otočila k velmistrovi,který lehce kývl.Sonja se rozběhla ke svému koni a zanedlouho již újížděli pustou krajinou daleko od zdí školy.
Těžce raněná Varna ležela na měkém lůžku pod přístřeškem vytvořeným kostrou mokutného i v tomto světě již vyhynulého zvířete.Když uslyšela dusot kopyt lehce pootočila hlavu a pohlédla na přijíždějící jezdce.Na víc již neměla sil.
Sonja poklekla u sestřina lůžka,Kalider zůstal stát opodál.Varna stručně sestře vypověděla o přepadení neznámými bojovníky o ukradení talismanu a prosila o záchranu světa.Vkládala do svého hlasu veškerý důraz,protože věděla,že už jí moc času nezbývá a znala strašnou moc talismanu.
"Sonjo musíš jej zničit.Za dvanáct dní talisman získá nesmírnou sílu a bude schopen zničit celý svět...musíš ho najít...najít a zničit..."
Varna ztěžka oddychovala.Sonji se draly do očí slzy,ale snažila se usmát.
"Všechno bude v pořádku,uvidíš..."
"Ne,"přerušila ji sestra"Vím,že mi již moc času nezbývá a vám,pokud talisman nenajdete,také ne.Slib mi,že...že talisman najdete ...a zničíte."
Sonja přikývla,a chtěla něco,ale v tom okamžiku Varně klesla hlava a její statečné srdce dotlouklo.Kalider zatl zuby a na okamžik odvrátil hlavu.

Pak položil zdrcené Senji soucitně ruku na rameno,Ucukla,obrátila se k němu,poděkovala za vše co pro ni a pro její sestru udělal a stím se s ním rozloučila.
"Neopustím tě,"zavrtěl odmítavě hlavou Kalider"Pomohu ti talisman najít."
"Nepotřebuji pomoc žádného muže."
"Varna si přála abychom talisman hledali oba."
"Můžeš ho hledat sám.Já už řekla,že pomoc žádného muže nepotřebuji.Umím si poradit sama."
Kalider pokrčil rameny a vstal.Senja se rozplakala a naposledy objala sestřino nehybné tělo.
Brzy se však vzpamatovala a po pohřbu,při kterém jí Kalider pomáhal,se vyšvihla do sedla.Kalider již byl v sedle a když bodla koně do slabin vyrazil po jejím boku.Nevšímala si ho.Takto mlčky dojeli až na vrchol vysokého kopce.Senja zastavila a rozhlédla se.
"Co je to?" ukázala na podivný úkaz na obloze.Mraky se tam hemily v divokém,prudkém víru nad malým údolím a dolů bez ustání šlehaly blesky.Celý prostor byl naplněn podivnou zelenou září.
"Někde používá síly talismanu."
"Co je to za město?"
"Ablek."
Senja otočila svého koně,ale Kalider jej chytil za uzdu.
"Chceš do města?"
"Po tom ti nic není!"
"Chci jet s tebou."
"Řekla jsem,že si to nepřeji."
"Mohl bych ti být užitečný."
"Ne,a nesnaž se mě naštvat."
Pobídla koně a vyrazila k městu.

"Hej,dělej ty nemehle!"pokřikoval malý chlapec oblečený do honosného šatu na tlouštíka s dobráckým výrazem ve tváři.Stál na pratech obrovské kamenné ruky,která byla podepřena klínem a nebezpečně se nakláněla do hloubky.Tlouštík na druhé straně se ji snažil převážit na svou stranu,ale nic se mu to nevedlo,za což ho stíhal prudký proud nadávek.
"Falkone,ty hlupáku,okamžitě mi pomož.Okamžitě,slyšíš!"
Ruka se kývala sem tam a kdo ví jak by to dopadlo kdyby se v síle neobjevila Senja.Okamžitě přispěchala tlouštíkovi na pomoc a zapřela se do kamenné ruky.Ruka se pohla a dívka ji pomalu natáčela směrem k pevné zemi.
Za chvíli již byli kluk i s tlouštíkem z nesnází venku.Klučina ihned sebevědomě usedl na zbytky něčeho co snad kdysi mohlo být trůnem,obrátil se k Senji a poté co ji lehounce poděkoval se pyšně představil jako následník trůnu Ableku,princ Tarn.Dobrácký tlouštík byl jeho opatrovníkem a vychovatelem.Jmenoval se Falkon.
"Co se tu vlastně stalo?" ptala se Senja.

"Královna Gedren napadla naše království a naše město zpeleviny zničila."
"Gedren!"vydechla Senja překvapeně a nenávistně.To ona tedy ukradla talisman,ona to byla,kde nechal vybít její rodinu.Z myšlenek ji spět vytrhl Tarnův hlas:
"Já jsem ji vyzval ke kapitulaci a nařídil jsem jí aby se vzdala a ustoupila,..." Falkon ho nenechal dokončit:
"Ano,a ona pak naše město zničila celé."
Tarn vůbec působil velice sebevědomým dojmem.Byl namyšlený a neuctivý.Přestě princ od malička hýčkaný a rozmazlovaný.Přesto občas působil sympatickým dojmem.Senji se tato dvojice zdála docela komická.Zvláště se zasmála když ani Tarn projevil zájem:
"Falkone zeptej se jí jestli nechce vstoupit do mé armády.Potřebuji kuchařku."
"Nechci"odmítla',nasedla na svého koně a ještě než spustila zničený palác slyšela jak Tarn přikazuje Falkonovi,aby připravil večeři.Co mu Falkon odpověděl nezaslechla,ale princova odpověď byla jasná:
"To je mi jedno,ale za hodinu chci jíst."
"Zasloužil by přehnout přes koleno."pomyslela si,ale Falkon neustále se v uctivém předklonu motající kolem "jeho výsosti",by toho nebyl schopen.
Brzy se Senja dostala na cestu vedoucí přímo k rozbořené městské bráně a když ji minula pobídla koně ke klusu.Když byly trosky města daleko zamí,přešlo do trysku.Jela celý den aniž by se otočila.Kdyby to udělala,spatřila by možná na obzoru mohutnou postavu na neklidném koni.
Setmělo se a Senja se pomalu blížila k mohutné bráně na hranicích.Pomalu vjela mezi kamenné budovy a zamířila k bráně.Byla zamčená.
"Hej!"zvolala a ozvěna její volání několikrát opakovala.Jinak se nehnulo nic.Vztyčila se v sedle a snažila se proniknout tmou ozařovanou pouze několika pochodněmi.
"Hej!Je tu někde?Otevřete bránu!"
Na jednom z ochozů spatřila pohyb.Objevilo se tam několik postav s pochodněmi a hrubý hlas ji vyzval,aby vstoupila.Sesteupila s koně,vytáhla ze sedla meč a nebojácně vykročila.Za doprovodu po zuby ozbrojených mužů se dostala do sálu,kde pod obrovskou zlatou sochou,osvětlovanou plameny,v měkkém,kožešinami vystlaném křesle polehával,posedával vládce a strážce brány.Jeho černý,neupravený plnovous částečně ukrýval jeho škodolibý úsměv,když se ptal,co by si dívka přála.
"Otevři bránu.Chci pouze projet a mám naspěch."
"Tady ovšem všichni dělají to co chci já a cizinci také,pokud chtějí toto." Stěmi slevy Senji ukázal veliký zlatý klíč,který měl zavěšený na krku.
"A pak,průjezd není zadarmo."protáhl se velmož i když teď spíš vypadal jako ten nejposlednější pobuda.
"Chceš peníze?Kolik?"
"U dívek a žen,a zvláště takových jako ty,to nejsou zrovna peníze co po nich chci."zasmál se.Senjiny rysy ledhce ztvrdly.V jejím postoji bylo náhle něco hrozivého,ale ozbrojenci to nebrali na vědomí.Schylovalo se k potyčce.
"Ceše?Ty chceš se mnou bojovat?"zařval velmož,když pochopil,co Senja chce.
"Se mnou,který bojoval se stopadesáti bojovníky a jen jeden z nich to přežil?"
"Ano.A slib mi jen jedno.Že až tě zabiju,nechají mě tví lidé na pokoji.A budu moci v klidu odejít."
Velmož se rozesmál a považoval to za perfektní vtip.
"Slyšel jsi?"
"Ano,ano.Jasně,"smál se až se prohýbal."Pokud mě zabije nechte ji na pokoji,

©Sikanly 88

rozumíte?"
Senja se rozhlédla po řechtajících se chlapech,ale v tom okamžiku se již musela bránit zuřivému útoku.Vousáč byl dobrý bojovník i když pohodlí a blahobyt trochu otupily jeho rychlost a sílu.Smích už ho přešel,neboť poznal,že v dívce našel rovnocenného soupeře.Smích utichl a sálem zněly pouze řinčení zbraní.Chvíli se zdálo,že Senja prohraje,to v okamžiku kdy se vousáči podařilo vyrazit jí z ruky meč.Senja si však vypomohla pochodní a když plameny zahnaly velmože od ležícího meče rychle jej zvedla a situace se opět vyrovnala.Oba se bránili i útočili,ale Senja pomalu získávala převahu.V jednom okamžiku ji vousáč vzteky už nepříčetný dostal do nepříjemného postavení,ale tu si dívka vzpomněla na školu.Než si vousáč stačil uvědomit co dělá,přeletěla mu přes hlavu lainým saltem a v okamžiku,kdy dopadla,bodla.Vousáč,který se stačil jen otočit,řekl.Ostří dívčina meče mu vjelo do břicha druhou stranou vyjelo ven.Vytrhla a když se velmož zhroutil, přibodla ho k zemi.Sklonila se a strhla mu z krku klíč k bráně.
Hluk,který za sebou zaslechla,ji přinutil,aby se otočila.Spatřila vztek v očích ozbrojenců a kruh,který se kolem ní nezadržitelně a nemilosrdně stahoval. Jako ježek blýskal se ocelovými meči.
Senja schovala klíč a postavila se do střehu.Její šance na přežití by však byly pramalé,kdyby se náhle nad zuřivými žoldáky neobjevila mohutná silueta a do masy těl nevjel jako blesk těžký,obrovský meč.Jedním úderem zbavil Kalidor tři muže života.
Rozpoutala se bitva.Dva proti stovce.
"Senja!Sem ke mě!" vykřikl Kalidor a roznášel kolem sebe smrt svým strašným mečem.
"Rychle k bráně a pryč."velal na ni když se vynořila z hloučku zuřících se těl.Několika údery jí uvolnil cestu k východu a postavil se do dveří.
Senja bezpřestávky pracující svým mečem se pomalu dostala ven,kde se vyšvihla do sedla svého koně a vyrazila k bráně.Koutkem oka spatřila Kalidora,jak se přes neustávající útoky dostal ke svému koni a vyšvihl se na něj.Svým mečem nepřestával zpracovávat nepřátele,jejichž stavy se pomálu ztenčily.
Senja již mezitím odemkla bránu,otevřela ji a čekala na svého náhlého pomocníka.Ten k ní dojel a beze slova ji vytlačil za bránu.Pak jen zvolal: "Jeď,já tě hned doženu,"a zabouchl za dívkou bránu.Obrátil se k blížícímu nebezpečí a vrhl se do boje.
Senja se ohlédla.Přes mohutnou bránu toho moc neviděla,ale slyšela hluk zápasu a dovedla si situaci u brány představit.Usmála se a v myšlenkách se jí objevila první jiskřička sympatií.
Aniž zastavila,ujížděla celou noc a když pak ráno projížděla hájkem, zaslechla hluk.Seskočila z koně,uchopila meč a začala se prodírat křovím směrem k hlasům.Rozhrnula poslední křoviny a spatřila prince Tarna v nemilé situaci.Byl zajat loupežníky,kteří se z něj nyní pokoušeli dostat co nejvíc.
Ruce i nohy měl uvázány k sedlům jejich koní a na pokyn svého vůdce jej napínali.Falkona nebylo nikde vidět.
Náčelník lupičů zalíbená leštil Tarnovu přilbici a na princovy výkřiky se jen smál:
"Já mám bojovníky alespoň tyto čtyři.A ty?Kdo z nás je větší vůdce?Ale přilbici máš pěknou."opět dal pokyn svým mužům a lana se napjala.Tarn začal bolestí skučet.Setva však lana povolila,vrátil se mu jeho ostrý jazyk.Lana se opět napjala,ale to už Senja zakročila.Jediným sekutím přetala dvě lana poutající malého prostořekého prince a pak zaútočila na překvapené loupežníky.

Na bojišti se brzy objevil i Falkon,přilákaný hlukem zápasu kdoví odkud, a pustil se do loupežníků svou podivnou zbraní-vybělenou,speciálně upravenou kostí z nějakého obrovitého zvířete.

Také Tarn,který se již mezitím vymotal ze změti lan,se vrhl do boje. Bandita,kterému se postavil,se jen smál a na obranu moc nehleděl.Série perfektně propracovaných úderů,které prozradily tu nejlepší školu,jeho názor na Tarnovu nebezpečnost mírně pozměnily.Převaha a sebejistota loupežníků byla dávno ta tam a tak byl brzy donucen sáhnout po zbrani i náčelník nepočetné bandy.Uměl sice bojovat o třídu líp než jeho muži,ale pro Sonju,která se mu okamžitě postavila,nepředstavoval vážnější nebezpečí.Několik rychlých výpadů a bylo po boji.Vůdce bandy se zhroutil do trávy a zem pod ním se zbarvila do červena.

Otřela meč o trávu a pak se otočila k Falkonovi a Tarnovi.Ti už dávno nad prožitým dobrodružstvím mávli rukou a scitli se opět ve svém živlu.Tarn - právě peskoval Falkona,který totiž k boji přiběhl z lovu, že je neschopný,a že on princ Tarn chce dnes jíst zvěřinu.Ačkoliv by bylo nejvhodnější princovy rozmazlené příkazy ignorovat ,podařilo se věrnému opatrovníkovi něco málo ulovit a tak se mohli dosyta najíst.Unaveni bojem i celodenním cestováním brzy ulehli.

Přestože byla Sonja unavena ze všech nejvíc,byla zanedlouho probuzena podivnými zvuky a výkřiky.Udivená vstala a vydala se za hlasem.Hned za prvním skaliskem spatřila Tarna,jak seká do vzduchu svým mečíkem a bojuje proti neviditelným nepřátelům.Rozesmála se a Tarn hanbou červený až za ušima na ni zuřivě zaútočil.Než se však nadál,byl bez problémů poražen a odzbrojen.Sonja mu pak vysvětlovala,že umění bojovat,to výsledek velké dřiny a trpělivosti,a že opravdový princ se chová jinak.Nakonec dosáhla toho,že z"jeho výsosti" se vydralo tiché sklíčko "prosím". Sonja se usmála a Falkon,který se najednou vynořil zpoza skaliska,za kterým byl po celou dobu ukrytý,uznale pokýval hlavou.

Druhý den po poledni dojeli k hranicím říše Temnoty. Tvořila ji hluboká trhlina,která se táhla od obzoru k obzoru.Tarnovi,Falkonovi i Sonji, kteří dojeli až k trhlině,přeběhl mráz po zádech.Za hlubinou,ne širší než deset metrů,končilo vše,co by aspoň trošku hřálo.Sluneční paprsky byly pohlceny šerem.Krajina byla nevlídná a pustá.Všechno mělo nádech smrti,chladu a nebezpečí.Když se vydali podél trhliny objevili o kousek dál podivný,na první pohled ne zrovna příliš důvěryhodný most.Tvořila ho kostra gigantického zvířete,po jehož páteři mohl bezpečně projet kůň i s jezdcem.Přesto všechno nejdřív Sonja jeho pevnost důkladně vyzkoušela a Falkonovi,který se snažil uklidnit Tarna,pak poradila aby"tomu spratkovi nařezal." Tarn se totiž přihlouple dožadoval oficiálního přijetí a důstojného uvítání.

"Což to řekla?"naštval se a mával kolem sebe zuřivě mečem.

"Klid výsosti,ona to s vámi myslí dobře."Princ pohodil hlavou,ale neřekl nic.

V té době zrovna Gedren pobývala ve svém paláci v komnatě světel.Byla to místnost,jejíž stupňovité stěny byly pokryty hořícími svícemi.Kromě toho bylo v síni rozestaveno několik patrových svícnů.Uprostřed v prostém stojanu spočíval,nazelenalou září světelkující,talisman.Královna přivřenýma očima,ze kterých sršela krutost a opovržení,pozorovala,jak talisman sílí.Pojednou byla vyrušena udýchanou služebnou.

"Co je!" obořila se na ni vyrušená královna.

Dívka se uklonila a vychrlila ze sebe:"Paní,na půdu říše pronikli nepřátelé..."

Gedren vyběhla z komnaty světel a spěchala v doprovodu svých dvořanů k hlavnímu sálu.Tam podrbala po hlavě obrovského,černého pavouka,jehož metrové nohy se spokojeně kývaly ze strany na stranu.Pak se usadila na

kamený,bohatě zdobený trůn a na její pokyn dva otroci přitáhli do sálu obrovské zrcadlo.Další její pokyn patřil kouzelníkovi.Ten se uklonil a přilil do roztoku proudícího bankami a křivulemi přísadu,kterou držel připravenou v pravé ruce.Jeho obličej námahou mírně zrudl.

Zrcadlo se zamlžilo a v objevil se v něm kouř,který pomalu ustupoval až se zná nakonec vynořila polonahá orientální tanečnice.

Gedren na podobné umělecké výjevy neměla náladu.Zamračila se a vztekle kouzelníka okřikla,že za jeho nemravné představy ho nevydržuje,a že ho platí za jiné služby.Kouzelník zahnal příjemné vidiny.Místo nich se v mlze objevily postavy na koních.Obraz se pomalu zaostřil a postavy dostaly konkrétní obličeje.

"Vždyť to je to princátko z Ableku se zbytkem své směšné armády."vykřikl velitel vojáků."

"Ne!Ta dívka,to je ta prokletá Senja!"zaskřípala zuby Gedren. "Tak ono se jí povedlo ten požár přežít."Mimoděk si sáhla na obličej kde pod zlatou maskou skrývala škaredou jizvu.

"Tu chci živou!"vykřikla a pohlédla znova na obraz v zrcadle,které nyní zabíralo obličej Senji, jež se ostražitě rozhlížela.

Slunce se totiž pomalu začalo sklánět k obzoru a bylo třeba najít vhodné tábořiště.Rozprševalo se a kolem se rozpoutala bouře,která byla dílem Gedren,která s pomocí svého kouzelníka ovládala rozličná kouzla.Neposedný Tarn objevil nehlubokou proláklinu a na jejím dně uměle opracované dlaždice.Dolů vedlo kamené dávno nepoužívané schodiště a na stěně,naproti schodišti spatřil obrovskou perlu. Byla o mnoho větší než sevřená pěst dospělého člověka a byla zasazena do otevřené tlamy obludy vytesané do tmavé skály.Tarn se ji snažil sebrat,ale nešlo to.Falkon byl však svému princi jako vždy věrně nablízku a tak se na jeho příkaz pokusil perlu vydloubnout jedním ze svých nožů.Pršelo stále hustěji a na dně prolákliny již bylo po kotníky vody.Tarn a Falkonem si toho však nevšímali a dál páčili neobyčejnou perlu.

Při tomto témař marném počínání je našla Senja,která se to celé nějak nezdálo.Snažila se oba dostat od perly pryč,ale její snahy vyzněly naprázdno.Vody stále přibývalo a když jí bylo Tarnovi po pás Falkon náhle vykřikl a svalil se po zádech do stoupající vody.Perla povolila a zmizela někde v hlubině.V témže okamžiku se však z vody vynořila otevřená tlama obrovské obludy a z nozder jí vystříkl proud vody.Senja vykřikla. Byla to táž obluda,jejíž hlava byla vytesána do skály.Jediný rozdíl mezi nimi byl v tom ,že ta druhá byla až příliš živá a hned zaútočila. Všichni se snažili co nejrychleji uniknout z jejího dosahu a Senja po ní několikrát sekla svou dýkou.Dýka však od hřbetu netvora s kovovým zazvoněním odskakovala.Brzy byli všichni přitlačeni ke skalám a obluda pod nimi se marně namáhala.Voda však stále stoupala a obluda samozřejmě také.

Nebyl by to Tarn,aby po obludě nerozvážně nesekl svým mečíkem,čímž samozřejmě ztratil rovnováhu a zřítil se do vody.Duchaplně se obludy chytil za ocas tak, aby na jej nemohla zasáhnout svými ostrými zuby. Ta se prudce rozjela vodní hladinou a snažila se Tarna setřást.Senja již se chystala znova vrhnout do vody,když tu se nahoře mihl tmavý stín a do rozbouřených vod dopadlo mohutné tělo.Kalidor.

S obrovskou dýkou v jedné ruce se přisál obludě za krk a rozpoutal se strašlivý boj.Kalidor sekal a bodal,ale jeho dýka nepronikla obludě pod kůži ani centimetr.Obluda sebou žmítala,ponořovala se pod vodu, kroužila těsně kolem stěn,ale nového nepřítele se jí nepodařilo setřást.

"Nemohu to zabít!Je to stroj!"vykřikl náhle,když se na okamžik vynořil z vody."Musíme tomu vydloubnout oči."
Sonja okamžitě pochopila,přestože voda pohltila většinu Kalidorových slov. Vrhla se do vody a společně s Kaliderem obludný stroj oslepili.A pak rychle vylezli z vody ven;protože oslepený stroj sebou začal házet,zmítal se ve vodě ze strany na stranu a snažil se naslepo převálcovat nebo zasáhnout svým ocasem,protivníky.Ti již byli ovšem v bezpečí a zanedlouho se už sušili u ohně .Kalidor odpočíval opřený o strom a Sonja mu přikládala na poraněnou hruď,kam ho zasáhl ostrý dráp obludy,obklad z léčivých rostlin.Pobaveně si všiml,že statečná dívka již nezaujímá takový nepřátelský postoj proti mužům jako při jejich prvním setkání.Při rozhovoru, kdy se Sonja dozvěděla,že on je Velkým Lordem,který se měl zúčastnit obřadu zneškodnění talismanu,ale dozvěděla se,že má na cestě i osobní zájem.Sonja udiveně zvedla obočí:
"Jaký?" zeptala se.
Kalidor ji políbil.Sonja bojovala sama se sebou,ale odpor k mužům v ní tentokrát ještě zvítězil.Vytrhla se mu s příjemného sevření a vetala.
"Mě získá jedině muž,který mne porazí v čestném souboji." pronesla hrdě a otočila se k němu zády.
"Nebuď blázen,vždyť v tom případě by ten kdo tě získá,získal jen tvou mrtvolu."vyskočil Kalidor.Sonja si jej nevšímala a ulehla na své kůže. Kalidor se však nenechal jen tak odbýt.Tasil svůj obrovský meč a jeho špici vytáhl z pochvy Sonjin meč.Podal jí ho.
"Chceš to zkusit?"
Kývnutí a pak se již táboříštěm rozlehl říinkot zbraní.Oba tvrdě útočili, bránili se a snažili se přitom neustoupit ani o krok.Tarn,který přiběhl, aby se podíval,co se stalo nejprve překvapeně vytřeštil oči a pak se s křikem vrhl Kalidorovi za krk.Začal do něj bušit svými malými pěstičkami a tvářil se přitom velice nebezpečně.Napadený a překvapený Kalidor jej hravě setřásl a jednou rukou ho zvedl nad hlavu.Nyní jeho výsost přípomínala proskákající kotě,ale Falkon jej brzy vysvobodil,odtáhl stranou a tam mu vysvětlil,že jde jenom o cvičení.Tarn se uklidnil a když se pak oba znova pustili do boje poskakoval po nedalekém skalisku a svým mečíkem napodoboval Kalidorovy výpady a bedal při tom do pomyslných nepřátel.
Sonja i Kalidor již byli udýchaní,ale boj pokračoval nezměněnou prudkostí.Trvalo ještě dlouho,než se unavili natolik,že sklonili meče a jen na sebe hleděli.Kalidor se otočil a vykročil.Odcházel.Sonja napřáhla meč a s výkřikem sekla.Byl ve střehu.Zachytil prudkou ránu a boj se rozpoutal novou silou.
Tarna poskakování po skalisku již přestalo bavit a tak zaujal pro další cvičení nejvýhodnější polohu.Horizontální.Jednou rukou si podpíral obličej znuděný dlouhým soubojem,který se mu nezdál příliš zábavný,protože se nikterak nevyvíjel a druhou rukou lehce,snad aby se neunavil,sekal do rytmu říinkotu zbraní.
Boj byl tak vyrovnaný,že se oba po dlohém souboji vyčerpaně sklížili k zemi a opřeli se o kmen silného dubu.Svorně,jeden vedle druhého oddechovali.Výsledek byl zatím nerozhodný a dokončení souboje bylo odloženo na neurčito.
Teď bylo nejdůležitější najít Cedron a talisman.
K jejímu hradu dorazili další den v poledních hodinách.Déšť již dávno ustal,ale ve vzduchu visela němá hrozba.Chvílemi se pak zdálo,že se země chvěje a temně duní.Talisman byl stále silnější!

Pomalu se blížili k gigantickým zdím hradu a když k nim dorazili,vyrazili opatrně podél nich.Marně však hledali bránu,kterou by se dostali dovnitř.Nakonec se zastavili pod jedním oknem,které bylo tvořeno okem příšery vytesané ve zdi.Byli rozhodnuti vyšplhat nahoru a tak se dostat dovnitř.Jeden však musel zůstat dole a hlídat.Nakonec se tohoto úkolu zhostil Tarn.Falkon jej objal a podal mu věrnou kopii své nebezpečné zbraně.Kost upravená do podoby kyje,samozřejmě odpovídala princovým rozměrům.

Začali šplhat v okamžiku,kdy se půda otřásla prvními otřesy.Kolem šplhajících padlo několik kamenů.

V hlavním sále se v té chvíli strážce talismanu snažil přesvědčit Gedren,aby ubrala světla v Komnatě světel,kde byl uložen talisman.Královna odmítla a strážce naoplátku odmítl další odpovědnost za kouzelný talisman.Věděl,že jeho strašná síla je schopná zničit celá města a zanedlouho bude schopna zničit celý svět.Snažil se královnu přesvědčit,že již získala dost.Vyjmenovával království a říše,kterých se již zmocnila.
"To je pořád málo,"křičela rozlícená královna přemožená velikášstvím."Já chci celý svět.Celý svět!!!"
"Jenže zanedlouho už nebude žádný svět."vykřikl strážce a vztekle vyběhl ze síně.Hlavní sál se otřásl prvním otřesem.

Kalidor,Sonja i Falkon se již dostali do hradu a nyní opatrně postupovali prázdnými chodbami.O několik pater pod nimi prchal z hradu strážce talismanu obtěžkán koženým vakem.Doběhl k mohutné kamenné bráně a skrytým mechanismem uvedl bránu do pohybu.Již se chystal vyběhnout ven když ho najednou zastavil výkřik:
"Stůj!"
Spatřil před sebou malého kluka švihajícího obratně malým mečíkem.Tarn. Ale poznal jednoho z těch,kdož byli v čele agresorů plenících jeho město.
"Tak ty teď chceš prchnout z našimi zlaťáky,co?" zvolal výhružně Tarn poté,co si vyměnili zdvořilostní fráze,a jediným seknutím roztál vak.
Zem se pokryla mincemi.
"To bylo vělice nevychované a neuctivé." procedil mezi zuby strážce a vhrhl se na Tarna.Ten byl připraven,ale strážce se ukázal jako dobrý bojovník a tak byly síly vyrovnány.

Když strážce viděl,že brána je otevřená,a že se pomaličku začíná zase zavírat,a že malého prince jen tak nepřemůže,vrhl se k bráně a chtěl proklouznout ven.Nepovedlo se mu to.Než stačil proklouznout,mohutná brána ho rozmačkala na kaši.Stačil jen vykřiknout.Tarn se otřásl:
"Hrozný trest."
Pak se vydal hledat své druhy.
Kalidor s Falkonem mezitím bojovali v jídelně vojáků proti mnohonásobné přesile,kam se ovšem dostali každý jinudy.Kalidor dveřmi a Falkon vzduchem přičemž dopadl přímo na stůl obložený jídlem a než se pustil do boje stačil ještě něco zakousnout a labužnicky pochválit zdejší kuchyni.

Sonja netrpělivě hledala v chodbách otřásajícího se hradu Gedren a síň s talismanem.
"Sonjo!"
"Falkone!"
"Kalidore!"

Volání se odráželo od stěn a zanikalo v rachotu otřesů a malý princ se najednou ocitl v sále s trůnem Gedřen.U trůnu stála v šeru žena a volala na něj.Nebyla jí vidět do obličeje ,ale Tarn byl přesvědčen,že to je sama Gedren.Vstoupil do sálu;rozkročil se a napřáhl meč.V tom okamžiku se staly dvě věci.Zezadu na něj skočila Gedren a přitiskla mu nůž na krk. Z druhé strany do sálu vběhla Sonja.

Obě sekyně se měřily nenávistnými pohledy a v příštím okamžiku se již střetly jako rozzuřené tygřice;Sonja hnaná touhou po pomstě zuřivě útočila a Gedren,která rozhodně ovládala svůj meč stejně dobře;byla nucena ustupovat.Situace se pro ni pomalu stávala kritickou,když tu se náhle zle zasmála a vyskočila na podstavec zrcadla,ve kterém čaroděj předváděl své vidiny.Kouzelník stál nyní na vyvýšeném ochozu schován za svými křivulemi a baňkami a sledoval boj. V okamžiku kdy se královna ocitla před zrcadlem,zakročil.

Gedren zmizela a Senja se zmateně rozhlédla.Gedren se najednou objevila úplně na protějšé straně sálu,na vysokém ochozu.Sonja se k ní rozběhla, ale v okamžiku kdy vyběhla naheru královna opět se smíchem zmizela,aby se vzápětí objevila na schodišti pod trůnem.Senja se nezdržovala obíháním z ochozu a rovnou skočila. Setva dopadla,Gedren opět zmizela a objevila se na trůně.Senja vyrazila.

V kouzelníkově ruce se objevila dýka a on jí přejel po kamené desce, kterou měl poleženou na stole a která se ztrácela v kouři.Ozvalo se zaskřípění;když kov pomalu přejížděl po kameni a Sonja bolestivě zykla.Na paži se jí objevila řezná,krvavá rána.Nedbala toho a dál stoupala.Nové říznutí do kamene,nové zaskřípění a Senja opět bolestivě sykla.Druhá , tentokrát již hluboká rána se objevila na dívčině stehně.Silou vůle odtrhla pohled od Gedren a zaútočila na kouzelníka.Ten sbledl a začal ustupovat.Povalil přitom stůl se svým kouzelnickým vybavením.Sonja se napřáhla a než stačil skvostně oděný čaroděj zablekotat své poslední "Ne!" uhnula mu jediným pohybem hlavu.Gedren mezitím již chtěla vyběhnout ze sálu kde se jí u vchodu postavil Tarn.Byl to nerovný boj a tak následník trůnu Ableku brzy skončil na zemi,naštěstí nezraněn.

Gedren vyběhla ven a Senja za ní.Proběhly několika chodbami a pak královna vběhla do místnosti s talismanem,který již dosáhl své absolutní moci a z jeho povrchu šlehaly malé blesky,které ozařovaly okolí a chvílemi přehlušily i světlo svícnů. Země se otřásala stále více.Gedren za sebou spustila těžkou mříž,ale Sonja se vrhla k zemi a stačila ještě prokluznout dovnitř,těsně před tím,než mříž dopadla k zemi.Rozpoutal se nový boj.

Te už se k místnosti s talismanem dostali i Kalidor,Falkon a Tarn,který se k nim připojil po cestě.K tomu;aby pomohli statečné dívce jim bránila tlustá mříž,ale přesto se nevzdávali.Kalidor s Falkonem se zapřeli a začali pomalu mříž zvedat.Byl to skoro nadlidský výkon,ale Kalidorova síla byla obrovská.

"Tarne!" vykřikl Falkon a než se nadál vklouzl princ dovnitř.Kalidor vykřikl,ale protože už neměl sílu na to;aby mříž dál udržel,musel ji pustit.Mříž s rachotem dopadla a oddělila Tarna a Senju od Kalidora a Falkona.

V síni světel mezitím zuřil boj ztížený stále sílícím zemětřesením. Svícny padaly a jeden z nich přirazil k zemi malého Tarna,když se snažil Senji pomoct.Ta však jeho pomoc moc nepotřebovala.S naprostou jistotou odrážela zběsilé útoky Gedren a pomalu ji zatlačovala do rohu.Náh-

le se podlaha otřásla strašlivým výbuchem a podlaha v síni pukla.Z téměř metr široké praskliny se vyvalila oblaka dýmu.Sonja ji přeskočila a dostala se těsně před Gedren.Meče zazvenely a srazily se s nezmenšenou prudkostí. Síly byly vyrovnány a kdoví jak dlouho by boj ještě pokračoval;kdyby se krutovládkyně nenechala rozptýlit a neudělala osudnou chybu.Po jednom ze silnějších otřesů se talisman v podstavci zachvěl a ona se po něm shlédla.Sonja zaútočila a Gedren již se nestačila znova soustředit.Dvě rány sice ještě odrazila,ale třetí byla poslední.Široký těžký meč se jí vnořil do prsou a protože stála na pokraji praskliny zřítila se se strašlivým výkřikem do hlubin,kde vřelo žhavé magma.Sonja nezaváhala ani chvilíčku.Nedbajíc nebezpečí a stále silnějších otřesů vytrhla talisman z podstavce.Potom jím mrštila do hlubin za Gedren.

Potom rychle pomohla Tarnovi a oba proklouzli pod mříží,kterou Kalidor s Falknem opět nadzvedli.

Hradem otřásal jeden strašný výbuch za druhým.Po pádu talismanu do žhavé hmoty výbuchy ještě zesílily.Talisman se rozbil a jeho moc byla zlomena. Jeho síla se uvolnila a chystala se v nejbližším okamžiku také vybuchnout. Kolem začaly padat kusy stěn a obrovské kvádry ze stropů.

"Rychle ven!" vykřikl Kalidor a snažil se překřičet ohlušující rachot zemětřesení a padajícího kamení.Nedbajíc ,prchali rychle chodbami k východu.V jedné z chodeb si Kalidor všiml povážlivě prohnutého stropu, který se chystal zřítit každou chvíli.Zapřel se rameny právě v okamžiku, kdy strop povolil a umožnil tak ostatním,aby pod jeho ochranou rychle proběhli a pak uskočil.Masa kamení se s rachotem zřítila a zatarasila cestu zpět.Rychle pokračovali směrem k bráně.

Tam však narazili na kamenou desku,která sloužila jako brána a před několika okamžiky rozdrtila strážce talismanu.Na tuto mohutnou desku však už Kalidorova síla nestačila.Zdálo,že jsou uvězněni,ale Tarn najednou vykřikl:

"Počkejte!Já vím jak to otevřít!"a rychle,za stále sílících detonací proklouzl pod jedním polozříceným sloupem a otočil pákou ve stěně.Brána se pohnula,ale současně se pohnul i kvádr u otevíracího mechanismu a uvěznil Tarna.

"Musíme mu pomoci!"vykřikla Sonja.

"Nechte mě být,a rychle utečte" vykřikl Tarn.Kalidor si toho však nevšímal a opět použil své gigantické síly.Obličej mu zrudl námahou,ale povedlo se mu kvádr zvednout.Falkon Tarna uchopil za ruku a vytáhl ho ven. Brána byla otevřená a tak se vrhli ven.

Ještě stále však nebyli v bezpečí.Kolem nich padaly kusy hradeb,kamení a všichni tušili,že to ještě není konec.

Tryskem prchali od hradu.Když ledali nejbližší úkryt a nakonec se skryli za nejbližšími skalami.V okamžiku,kdy poslední z nich zmizel v bezpečí za skalní stěnou ozářila celý prostor zelená záře,pak přešla do bílé a pak se vzduch otřásl strašlivým výbuchem.Hrad se rozlétl na kusy a strašlivá síla poraženého talismanu v poslední smrtelné křeči rozmetala vše po širokém okolí.

Za pár dní malá skupinka jezdců,překročila hraniční zničené říše Temnoty

a dorazila na dohled Ableku.Nastal čas loučení i když princ Tarn všechny přemlouval,aby zůstali u něj.Senju dokonce přemlouval k povolnosti,aby přistoupila na jeho žádost a stala se královnou Ableku.Ta tuto poctu odmítla a Tarn se čibalsky obrátil na Kalidora s otázkou jestli se mu Senja líbí a jestli by ji chtěl za ženu.
"Já si vezmu jen takovou,která mě porazí v čestném souboji."
Senja se usmála ... a tasila.Kalidor sestoupil z koně a potěžkal svůj meč.A opět o sebe oba těžké meče nmrazily.Tark s Falkonem jen koukali, ale souboj netrval dlouho.Třičtyři,pět úderů a pak se rty obou duelantů spojili k polibku,který orámovaly dva zkřížené meče.

Falkon a Tarnem usoudili,že jsou tu již přebyteční a otočili koně k Ableku.Když se Tarn ještě v sedle otočil,aby na své přátele zavolal,že jsou kdykoliv vítáni u dvora Ableku,a že mají určitě přijet,viděl,že Kalidor se Senjou stále ještě stojí se zkříženými meči spojeni polibkem, který ukončil tete dobrodružství a tento příběh.

Skončil film,který bych označil za velmi pěkný a bez rozpaků bych jej zařadil do své videotéky,i když mi tam nem tam něco nevonělo.Hlavně tedy příliěná emancipovanost žen a jejich mistrné ovládání těžkých mečů. Působilo to na mě dost nepřirozeným dojmem a ani půvab Brigitte Nielsenové nestačil k získání důvěry v její mocnou hrdinku.(Ještě nepřirozeněji to na mě ovšem působilo v úvodní scéně přepadení chrámu,kde mistrné zvládání boje působila skutečně dost křečovitě.)Ale jinak,přestože byl vystavěn z již mnohokrát vyzkoušených ingrediencí,se mi film líbil a myslím si,že příznivcům žánru fantasy přinese 89 minut příjemné podívané.

Pavel Kolář

© Sükösd 88